

[Henry Christensen.]

føre en sådan målbevidst politik også er noget, der gør indtryk i den danske socialdemokratiske regering?

Men de danske resultater er altså desværre ikke blot forklaret med de ringere udenlandske konjunkturer. Vi har i dag fået en række internationale sammenligninger; jeg skal ikke gentage dem; jeg skal dels henvise til, hvad hr. Haunstrup Clemmensen sagde om den sammenligning, som den internationale valutafond har foretaget, for så vidt angår væksten i industriproduktionen i landene i 1966, der jo netop var så usædvanlig dårlig for Danmarks vedkommende; dels skal jeg også henvise til, at vi i 1967, som det fremgår af EFTA-undersøgelserne, i første halvdel af året har haft en dårlig udvikling i eksporttallene; det står jo desværre, når vi sammenligner med de andre lande, i strid med statsministerens postulat om, at vi skulle have en voksende andel af det internationale marked; desværre er der meget, der tyder på det modsatte. Det betyder, at vi, hvor ubehageligt det end er, må erkende de alvorlige årsager i vore hjemlige forhold. Når konkurrencen internationalt skærpes — dette er også en bemærkning til hr. Per Hækkerup, der havde vanskeligt ved at forstå tilbagegangen på tredje lande — mærker vi nok følgerne af den stærke inflation langt kraftigere i Danmark, end man gør i de andre lande. Prisen i dag er bl. a. tab af arbejdspladser, og inflationen hos os ligger stadig langt over, hvad den gør i de lande, vi skal konkurrere med.

Desværre er der ikke noget, der giver os begrundet håb om, at det nu snart vil blive anderledes. Når finansministeren forleden dag oplyste, at vi på baggrund af den beskudne produktionsudvikling har haft en indkomstudvikling i 1967 på 11,8 pct., må vi vel sige, at indkomspolitikken har svigtet, den har ikke løst sin opgave: at tilvejebringe en væsentlig bedre balance imellem produktion og indkomstudvikling.

Jeg må også sige til statsministeren, at ser vi lidt fremad, så må vi i øjeblikket frygte, at der er en betydelig risiko for, at januarpristallet vil udløse to nye dyrtidsportioner, hvortil kommer i løbet af foråret anden del af overenskomstresultatet. Det betyder, at vi på forhånd må regne med at gå ind i det nye år med en startet indkomst-

stigning og omkostningsstigning på dette område her på en 7-8 pct. Har statsministeren nogen kommentar til en sådan forventet eller risikeret udvikling? Hvilken vurdering anlægger statsministeren heroverfor? Vi må jo videre konstatere den omkostningsfaktor, den rekordagtigt høje rente i Danmark er. Her har regeringen altså heller ikke kunnet opvise tilfredsstillende resultater.

Men bebrejdelsen er jo om muligt større på en række andre områder, nemlig hvor man i denne konjunktursituation har foretaget handlinger direkte i strid med eller handlinger, der direkte har forringet vilkårene for danske erhverv. Jeg må naturligvis her nævne afskrivningsreglerne som et af de første led. Fanget af deres egen usaglige agitation forringede de socialistiske partier disse regler netop på det tidspunkt, hvor konjunktursituationen gjorde det allerfarligst og vanskeligst for erhvervene at blive stillet over for noget sådant. Når hr. Per Hækkerup talte om førsteårsafskrivninger, som jo blev halveret, vil jeg gerne sige, at konsekvensen heraf er endnu alvorligere nu, fordi denne halvering sker over for et nyt skattesystem, der betyder, at halveringen kommer til at gå på marginalskatter, der ud fra andre synspunkter er fordelagtigt lavere. Til gengæld er virkningen af ændringen af afskrivningsreglerne dermed ikke alene, at deres virkning er halveret, men den er nedsat til en fjerdedel og det i forbindelse med virkningerne af nyinvesteringerne. Hvis man i en sådan konjunktursituation ville appellere til en øget indsats og investering i erhvervslivet, har man i hvert fald her gjort det modsatte af, hvad der kunne gavne.

Til hr. Per Hækkerups tanke om at skulle i gang med differentierede afskrivningsregler vil vi svare ganske enkelt: nej tak! Generelle afskrivningsregler er både administrativt enkle og rigtige i henseende til at skabe mulighed for, at det er konkurrencen, der kommer til at afgøre den mest effektive udnyttelse af vore begrænsede kapitalmuligheder.

Det var naturligvis også galt, at man forringede opsparens vilkår ved afskaffelse af kapitalbindingsordningerne. Jeg vil videre nævne, at det var en erhvervsfjendtlig handling, at man gennemførte adgang til at gøre beskatningen af produk-